

Герда сжщо имаше тжженъ видъ: тѣлото ѝ треперѣше, колѣнѣтъ ѝ се подгвѣаха. Пѣна покриваше юздитѣ, а очитѣ ѝ бѣха мжтни.

— Разведете я, разведете, — викаше конярѣтъ — колкото може по-вече, а азъ ще се завтека да занеса лѣка.

Валдковски грабна чантата съ лѣкарството и бѣгло като погледна на блѣдото дѣтско лице, поржча да занесатъ Рита въ леглото ѝ, а той забърза къмъ внука си.

— Ето цѣра, не е ли кжсно? — попита той докторѣтъ.

— Не, но тя е твѣрдѣ уморена, — бързо обясняваше Валдковски. — 90 клм. безъ почивка! Момичето е истинска Валдковска, — съ неволна гордостъ прибави той. — Тя е изминала безъ да слѣзе... а едвамъ е 13 годишна!

— Момиче ли? — почуди се докторѣтъ. — Момоче ли ходи за цѣра?...

— Е, да: Герда никому, даже менѣ, не се дава да я възседна, а тя е най-бързата... Тя позволява само на Едди и на Рита да я ездатъ. Но Едди е боленъ, азъ вече ви казахъ това, а Рита сама поиска да отиде... Тя е моя внучка...

— Ваша внучка? — очуди се докторѣтъ. И неговитѣ сериозни очи сухо изгледаха Валдковски. — Значи за да спасите единия, вие рискувате другия?

Докторѣтъ не каза ни дума по-вече и занесе бърже стѣклото съ лѣкарството въ стаята на болния. Но думитѣ му жегнаха Валдковски. Той машинално тръгна слѣдъ доктора, който бързо, правѣше инжекция на тежко и хрипкаво дишания младечъ.